

РЕШЕНИЕ

№ 3132

гр. София, 11.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 10.05.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Румяна Лилова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **1337** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба с вх. № 3019 от 06.02.2012 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ) и вх. № 01-2600/136 от 24.01.2012 г. по описа на Държавен фонд „Земеделие” (ДФЗ), подадена от [фирма], представлявано от управителя Д. Де Ф., срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-2600/136 от 09.01.2012 г. (АУПДВ), издаден от С. К. – заместник – изпълнителен директор на ДФЗ, действал „за изпълнителния директор” на ДФЗ.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт като издаден в нарушение на материалния и процесуален закон. Оспорващото дружество твърди, че не е налице недобросъвестно поведение от негова страна. Предвид това и при съобразяване на т. 66, 67 и 68 от Преамбюла на Регламент (ЕО) № 796/2004 г. на Комисията от 21 април 2004 г. за определяне на подробни правила за прилагане на интегрираната система за администриране и контрол, кръстосано спазване и модулация, предвидени в Регламент (ЕО) № 1782/2003 и (ЕО) № 73/2009 на Съвета, както и за прилагане на кръстосано спазване, предвидено в Регламент (ЕО) № 479/2008 на Съвета (Регламентът/а, съюзния/т акт) то е освободено от санкция и сумата не подлежи на възстановяване. Освен това, съгласно разпоредбата на чл. 73, пар. 4, ал. 1 от същия съюзен акт, задължението за възстановяване не се прилага, ако плащането е извършено по грешка на компетентните власти или на друг орган. Поддържа, че грешката допусната от Разплащателната агенция при изчисляване и

изплащане на дължимите суми не е резултат от недобросъвестно поведение на земеделския производител. Доводът за допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила обосновава с допуснато от административния орган нарушение на чл. 26 АПК, тъй като [фирма] не е уведомено за започналото административно производство. На следващо място сочи, че спорният АУПДВ не е мотивиран в съответствие с изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Предвид всичко така изложено, оспорващото дружество моли отмяната на обжалвания АУПДВ. Претендира направените по делото разноски.

В съдебните заседания оспорващото дружество се представлява от редовно упълномощения адв. К. Б. от Софийската адвокатска колегия, който от негово име поддържа жалбата. По същество моли да бъде уважена, като процесният АУПДВ бъде прогласен за нищожен, а при условията на евентуалност – да бъде отменен. Прави възражение за изтекла погасителна давност на основание чл. 73, пар. 4 от Регламента. Представя подробни писмени бележки.

Ответникът – изпълнителният директор на ДФЗ, редовно призован, не се явява. В съдебните заседания се представлява от редовно упълномощения юрисконсулт С., която от негово име оспорва жалбата. По същество моли да бъде отхвърлена като неоснователна. Твърди, че лицето С. К., действало при подписването на спорния акт „за изпълнителния директор” на ДФЗ, го е издал при условията на делегация. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на адв. Б.. Представя подробни писмени бележки.

Софийската градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител за участие в производството и не дава заключение по предявеното оспорване.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт, имаща право и интерес от оспорването. Предвид това следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Административен съд София - град, Първо отделение, 21-ви състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

На 09.01.2012 г. С. К. – заместник – изпълнителен директор на ДФЗ, „действащ „за изпълнителния директор” на ДФЗ, е издал АУПДВ № 01-2600/136. С него, на основание чл. 20а, ал. 1 от Закона за подпомагане на земеделските производители (ЗПЗП), чл. 165 и чл. 166 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) и чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), е установено публично държавно вземане, представляващо недължимо платена сума във връзка с подаденото от [фирма] заявление за единно плащане на площ за 2009 г. с Уникален идентификационен номер (УИН) 13/290509/29444 в размер на 21466,08 лв. Посочено е, че последното подлежи на доброволно плащане в 14-дневен срок от връчването на спорния АУПДВ чрез превеждане на дължимата сума по банковата сметка на ДФЗ – Разплащателна агенция.

На 07.04.2011 г. е проведено заседание на Управителния съвет (УС) на ДФЗ. На него, при необходимия кворум и мнозинство, на основание чл. 19, ал. 1, т. 7 ЗПЗП, във връзка с чл. 6, ал. 2, т. 14, чл. 11, ал. 1, чл. 13, ал. 3 и чл. 64, ал. 2 от Устройствения правилник на ДФЗ (УП на ДФЗ) е дадена възможност на изпълнителния директор на ДФЗ да делегира следните правомощия: 1. Административните директори на областните дирекции на ДФЗ, в рамките на териториалния обхват на ръководените от

тях териториални структури и заместник – изпълнителния директор на ДФЗ, в чийто ресор е отдел „Директни плащания на площ”, да подписват уведомителните писма по схемите и мерките за директни плащания, включително уведомителните писма за одобрените и неодобрените за участие площи, животни и пчелни семейства в мярка „Агроекологични плащания”, адресирани до кандидатите за финансово подпомагане и

2. Заместник – изпълнителният директор на ДФЗ, в чийто ресор е отдел „Директни плащания на площ”, да издава и подписва актовете за АУПДВ по директните плащания. Решенията са обективирани в Протокол № 17 (л. 23, 24 от делото).

Съгласно т. 2 от Заповед № 01-РД/1288 от 08.04.2011 г., издадена от изпълнителния директор на ДФЗ, на основание чл. 20а ЗПЗП, чл. 11, ал. 1 от УП на ДФЗ и въз основа на взето Решение на УС на ДФЗ с Протокол № 17 от заседание на УС, състояло се на 07.04.2011 г., на С. Б. К. – заместник – изпълнителен директор на ДФЗ са делегирани правомощията по издаване и подписване на АУПДВ по схемите и мерките по директните плащания.

Ответникът не твърди и не установява, че при подписване на оспорения административен акт С. К. е действал при условията на заместване на изпълнителния директор на ДФЗ. Освен това не представи доказателства, че С. К. е именно заместник – изпълнителният директор на ДФЗ, в чийто ресор е отдел „Директни плащания на площ”.

Предвид така установеното по отношение на лицето, подписало се „за изпълнителния директор на ДФЗ” в спорния АУПДВ, съдът намира, че не следва да обсъжда останалите приети по делото доказателства, включително заключението на приетата съдебно-счетоводна експертиза, тъй като ги намира неотнормирани към правилното разрешаване на делото.

При така установеното от фактическа страна Административен съд София – град, Първо отделение, 21-ви състав, направи следните правни изводи:

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорения АУПДВ на основанията посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че той е издаден от некомпетентен орган, поради което е нищожен. Тази негова нищожност следва да бъде обявена от съда.

По конституирането на ответника –

Съдът конституира като ответник по жалбата изпълнителния директор на ДФЗ по следните причини:

Видно от обжалвания акт е, че заместник – изпълнителният директор на ДФЗ С. К. го е подписал „за изпълнителен директор ДФ „Земеделие”. Това сочи, че той е действал от името на директора, а не в лично качество. Подобно действие може да се извърши валидно само в случаите на заместване, каквото по казуса не се твърди от процесуалния представител на ответника и не се установява от представените доказателства. Не са представиха и доказателства за обективна невъзможност на директора към датата на издаване на спорния АУПДВ от 09.01.2012 г. да изпълнява функциите си по чл. 20 и чл. 20а от ЗПЗП, както и такива, от които да се установява, че е възложил функциите си за изпълнение по заместване на друг служител, в случая – на своя заместник С. К..

Предмет на съдебна проверка в настоящето производство е индивидуален административен акт, издаден от лице, действало „за изпълнителния директор” на ДФЗ. Съгласно чл. 153, ал. 1 АПК страни по делото са оспорващият, органът, издал административния акт и всички заинтересовани лица. Конституирайки изпълнителния

директор на ДФЗ като ответник, съдът конституира именно издателя на акта по смисъла на чл. 153, ал. 1 АПК – лицето, от името на което е действал заместник – изпълнителният директор. Последният (заместникът) следваше да бъде конституиран само в случай, че при издаването на спорния АУПДВ беше действал от свое име, като лице, комуто са делегирани права. В процесната хипотеза е очевидно от възпроизведеното в акта, че заместникът действа „за изпълнителния директор”, упражнявайки негови права, поради което заместникът не може да бъде надлежна страна в производството. При делегацията действията са от името на органа, комуто са делегирани правомощия, доколкото в процесната хипотеза К. е действал от името на друго – на изпълнителния директор. Въпросите доколко законосъобразно е това делегиране и въобще относно наличието или липсата на материална компетентност на издателя са такива по същество.

По същество относно валидността на спорния АУПДВ –

Процесуалният представител на ДФЗ сочи, че подписването на оспорения акт е станало от заместник - изпълнителния директор на ДФЗ, действал оправомощен по делегация с решение на УС на ДФЗ, обективизирано в протокол № 17/07.04.2011 г. и издадената въз основа на него заповед на изпълнителния директор на ДФЗ № 01-РД/1288/08.04.2011 г. Подобна делегация, с оглед дадените задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона с Тълкувателно решение № 4/2004 по д. № ТР-4/2002 г. на Общото събрание на съдиите от Върховния административен съд (ВАС), не може да произведе валидно правно действие. Ето защо, настоящият състав на АССГ приема, че посочената заповед не обективира делегиране на права.

Както изрично е посочено в цитираното тълкувателно решение, „Делегирането представлява възможност, предвидена в закона, временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. Подчиненият орган издава административни актове въз основа на това специално овластяване от органа, в чиято компетентност поначало е решаването на съответния проблем.” Тоест, не всеки административен орган и във всички случаи може да делегира предоставените му със закон правомощия. За целта трябва в съответния закон да е изрично предвидена такава възможност. Такива са примерно случаите, цитирани в същото тълкувателно решение: чл. 78, ал. 1 от Закона за българските лични документи, чл. 33, ал. 4 от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи, чл. 26, ал. 2 и чл. 30 от Закона за администрацията, чл. 100, ал. 1 от Закона за безопасно използване на ядрената енергия, чл. 18, ал. 1 от Закона за БНБ, чл. 9, ал. 8 от Закона за гарантиране на влоговете в банките, чл. 8, ал. 2 от Закона за гражданското въздухоплаване, чл. 7, ал. 3 от Закона за държавните резерви и военновременните запаси, чл. 6 от Закона за държавния служител, чл. 26, ал. 2 от Закона за МВР (отм.), чл. 47, ал. 2 от Закона за административните нарушения и наказания и др.

В настоящия случай, съгласно разписаното в нормите на чл. 20 и чл. 20а ЗПЗП, уреждащи правомощията и компетенциите на изпълнителния директор на ДФЗ, не е предвидена правна възможност за делегацията им на негови заместници и/или други лица. Тоест, ЗПЗП определя тези правомощия като изрична компетентност на изпълнителния директор на ДФЗ. Последното, съгласно посоченото тълкувателно решение, не позволява делегирането им. Както е прието пак там, при делегацията действията са от името на органа, комуто са делегирани правомощия, докато в спорния

АУПДВ има волеизявление, направено от едно лице, но от името на основния и единствено възможен носител на правомощия по издаването на АУПДВ орган – изпълнителния директор на ДФЗ. Както се написа, последното може да бъде законосъобразно извършено само в случай на заместване.

Настоящият съдебен състав счита, че не водят до други изводи цитираните в писмената защита на процесуалния представител на изпълнителния директор на ДФЗ две решения на един и същи съдебен състав на ВАС – № 8357/13.06.2011 г. по адм. д. № 14202/10 г. и № 14762/02.12.2010 г. по адм. д. 5100/2010 г. С тях е приета за допустима и законосъобразна делегацията на правомощия от страна на изпълнителния директор на ДФЗ на негов заместник въз основа на чл. 11 от УП на ДФЗ и съответно решение на УС на фонда. Тази практика обаче, не е съответствие с мотивите на ТР № 4/2004 г. и поредица други решения на ВАС по адм. дела № 6575/2008 г., № 4022/2008 г., № 4852/2003 г., № 4045/2011 г., № 11503/2009 г., № 6773/2010 г. и други, допускащи делегацията само в определени от съответния закон (не и по-нисък по ранг нормативен акт, какъвто е УП на ДФЗ) случаи.

Предвид посочената липса на разпореждане за заместване и незаконосъобразната делегация на правомощия на заместник – изпълнителния директор на ДФЗ, следва да се приеме, че спорният акт е издаден при липса на материална компетентност на издалото го лице. Последното води до извод за неговата нищожност, която следва да се обяви. Налице е отменително основание по чл. 146, т. 1 АПК – липса на компетентност, поради което жалбата, като основателна, следва да бъде уважена.

С оглед изхода на спора, направеното от [фирма] искане за присъждане на направените по делото разноски е основателно, поради което следва да бъде уважено на основание чл. 143, ал. 1 АПК. Ответникът следва да бъде осъден да възстанови направените такива от оспорващото дружество от бюджета на ДФЗ. Направеното от процесуалния представител на ответника в съдебното заседание на 10.05.2012 г. възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение е неоснователно. Видно от представения по делото Договор за правна защита и съдействие с бланков № 0142229 (л. 392 от делото) [фирма] е заплатило на адв. Б. сума в размер на 570,00 лева за правна защита и съдействие по делото.

По възражението за прекомерност, направено от юрисконсулт С.: След като съобрази разпоредбата на чл. 78, ал. 5 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), във вр. с пар. 2 от Допълнителната разпоредба на Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и чл. 8, във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 4 от същата, съдът изчисли, че минималното възнаграждение, предвид търсения материален интерес, е 879,32 лв. Следователно, трикратният му размер е 2637,96 лв. Договореното и платено адвокатско възнаграждение е 570,00 лв., тоест то е под трикратния размер, поради което не се явява прекомерно и следва да бъде възстановено на оспорващото дружество.

Водим от горното и на осн. чл. 172, ал. 2, предл. първо АПК, Административен съд София - град, Първо отделение, 21-ви състав,

РЕШИ:

ОБЯВЯВА, по жалба, подадена от [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управлението в [населено място], [улица], представлявано от управителя Д. Де Ф., НИЩОЖНОСТТА на Акт за установяване на публично държавно вземане №

01-2600/136 от 09.01.2012 г., издаден от С. К. – заместник – изпълнителен директор на Държавен фонд „Земеделие“, действал „за изпълнителния директор“ на Държавен фонд „Земеделие“.

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“ да възстанови от бюджета на Държавен фонд „Земеделие“ на [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управлението в [населено място], [улица], сума в размер на 420,00 (четиристотин и двадесет) лева – направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение и държавна такса.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд в четирнадесетдневен срок, считано от съобщението и получаване на препис от него от страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: